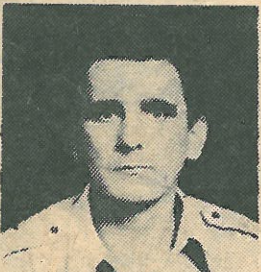


PIŠETA IN UREJUJETA:
LOJZE KOŠOROK
IN PAVLA GRUDEN



DOŽIVAJERI ZA VSAK NAROD

PAVLA GRUDEN

KAR PO DOMAČE...

Oče italijanskega nacionalizma je bil Giuseppe Mazzini /ca 1805-1872/, narodnjak in republikanec, nasprotnik krščanstva in zagovornik cistega teizma t.j. vere v stvarnika in vladarja sveta. Zatrjeval je, da je Italija najboljša označena očetnjava v Evropi in da so jo njene naravne meje med alpami in morjem začrtale tako natančno kakor da je otrok. "Stvarnik je vsaki zemlji "narisal" njeno zemljepisno lego z gorskimi vencami in širokimi rekami..." Pri tem ga ni niti malo motila zemljepisna lega pokrajini, ki so bile goste obljude s tujimi jezikovnimi skupinami v okviru "italijanskega otoka". Navzlic temu, da je bil nasprotnik katoliške vere, jo je 1. 1849 glasil za uredno vero Italije.

Posebno za nas Slovence je vazno, da se tu za nekaj trenutkov ustavimo z mislijo na borbo za priključitev vseh tistih krajev na "italijanski" strani Alp, kjer večina prebivalstva govori slovensko, Jugoslaviji. Ta geografska vera, ki jo je razglasil Mazzini je bila najmočnejša podloga italijanskemu nacionalizmu, ki je stvarno zaživel z nastopom Mussolinija in fašizma. Še danes smo žrtve te Mazzinijeve zemljepisne vere. Če bi bil slovenski narod o temu dovolj poučen, bi morda nikdar ne bilo tiste nesrečne peščice Slovencev, ki so se ponudili Lahom v službo. Tragedija in izdajstvo, ki so ju ti zaslepljenici povzročili nad našim drobnim slovenskim narodom ne bo nikdar pozabljena.

Kakor Mazzini, tako je bil tudi Mussolini neprijatelj krščanstva, vendar pa je razgovor, ki so ga spominjali na zgodnjo mladost, ostal sentimentalno vezan na katoliško cerkev. Izjavil je, da cesarsko in latinsko izročilo Rima predstavlja katolicizem. Zelo ga je motilo, ko so se začele pojavljati v vse večji meri Nacionalne cerkve, češ, da milijoni in milijoni ne bodo več gledali v bodocnost Rima in Italije. Iz tega razloga je izjavil, da želi, da bi se Vatikan odrekel posvetnih ambicij. Ponudil je Vatikanu vso materialno pomoč za cerkve šole in bolnice, ki jih posvetna oblast premore. Smatral je, da je 400.000.000 katoliških vernikov, ki se ozirajo v Rim, Italiji v ponos in posebno korist. Vendar pa je istočasno vzglašal, da je fašizem svetovna ideja po duhu, toda

italijanska v osnovi.

Leta 1926 je Mussolini že čvrsto sedel v sedlu. Želja, ki jo je tiho gojil, da bi Vatikan oddaljil od državnih poslov, se mu je uredno v stvarnika in vladarja sveta. Zatrjeval je, da je Italija najboljša označena očetnjava v Evropi in da so jo njene naravne meje med alpami in morjem začrtale tako natančno kakor da je otrok. "Stvarnik je vsaki zemlji "narisal" njeno zemljepisno lego z gorskimi vencami in širokimi rekami..." Pri tem ga ni niti malo motila zemljepisna lega pokrajini, ki so bile goste obljude s tujimi jezikovnimi skupinami v okviru "italijanskega otoka". Navzlic temu, da je bil nasprotnik katoliške vere, jo je 1. 1849 glasil za uredno vero Italije.

Do tega sporazuma je prišlo zato, ker je papež želel konkordat z Italijo, a Mussolini je želel sporazum z Vatikanom pa je zato pristal na konkordat...

V ta namen je Mussolini odstavil Vatikanu 750.000.000 milijonov lir odškodnine gotovini in 1.000.000.000 lir v obveznicah, za katere se je pozneje Mussolini sam hvallil, da po tedanjih tekoči ceni niso bile vredne več kot 800.000.000 lir.

S tem se je začela "Gospodova ura", je zapisalo jezuitsko glasilo "Civiltà Cattolica" in začetek nove dobe miru in verske vzpostavitve. Fašistična propaganda pa je spravo s Cerkvijo izkoristila v svrhe fašizma.

S to "Gospodovo uro" so se hudičevi časi za slovensko prebivalstvo, ki je živel v "naravnih mejah" Italije, še bolj poslabšali. V korist katolicizma naši ljudje v Italiji niso smeli niti moliti v slovenščini.

"Naravne" meje Italije so se širile z vsako pridobitvijo novega ozemlja na osnovi Mazzinijevega nacionalizma, ki je trdil, da se v vsakemu narodu odraža božji načrt in da se narodi nebi smeli upirati božji volji /geografski?/ ampak da bi morali služiti skupno kot instrumenti za svojo uresničitev na zemlji kot pravi Gospodovi preroki. "Posebno italijanski narod se bo dvignil nad drugimi kot božji oznanjevec za odrešitev človeštva"

To "Božje poslanstvo" fašizma je našlo pot tudi h katoliškim vernikom v jugoslaviji, ki je v Rimu videlo prestolnico "božjega" kraljestva na zemlji. Na strani teh odrešiteljev človeštva je izgubljeno na tisoče mladih življenj, ki so s svojo krvjo napojila slovensko zemljo, za katere odgovornost nosijo nacionalistično zagriženi katoliki.

Ti odrešitelji človeštva nosijo na svojih vesteh 800.000 pripadnikov pravoslavne veroizpovedi, ki so na nasilen način, ne v vojni borbi, ampak kot civili izgubili življenje, ko je zavladovala skoraj celi Evropi nemška nacistična pošast.

Nadaljuje prihodnjic

IZ POPOTNE TORBE

Na poti v domovino sem se za nekaj dni ustavil v Manili na Filipinih. Prava Meka za turiste. Iz Sydneya sem odnesel s sabo mačan prehlad, vendar sem se ga v tamkajšnji vročini kar hitro znebil.

Filipini so otoška država s 1106 otoki, leži nad ekvatorjem na severni polobli med Južnim Kitajskim morjem in severnem delom Tihega Oceana. Filipinci poznajo le dva letna časa: poletje in deževno dobo. Ime Filipini so dobili od španskega kralja Filipa, bili so 400 let španska kolonija. Ostanki španske kolonizacije je še njihov dener pesos, priimki in imena ter od njih so prevzeli tudi katoliško vero. Prebivalcev je 45 milijonov, Manila njih prestolnica pa ima okrog 5 milijonov prebivalcev. Govore okoli 40 različnih jezikov ali narečij, jezik Tagalog govori 18 milijonov in 4 milijone pa jezik Hocano. Ker se težko sporazumevajo med seboj, zato je angleščina nekako njih uradni jezik. Vsi napiše, reklame, prometni znaki je vse le v angleščini. Zato dobiš vtis, da se prišel v anglosaksonsko deželo, vendar medseboj ne govorijo svoj jezik, vsi pa več ali manj razumejo angleško. To so podedovali od Amerikancev, ki so gospodovali na Filipinih 40 let. Na Filipinih so imeli Amerikanci svoj glavni štab, za vso področje Azije do Avstralije, v vojni proti Japonski. Tudi ti so nekaj časa gospodovali na Filipinih. Zanimivo je ameriško vojno pokopališče, kjer ima vsak padli vojak na tem področju svoj spomenik v obliki marmornatega križa. Vredno za ogled. Po vojni so postali neodvisni in si ustanovili republiko po zapadnem vzorcu. Kot zaostala in nerazvita država je imela težave tudi v vladi, tako je prezident Markos raspustil parlament in vladal sam. Ravno na dan neodvisnosti 12. junija letos, so ponovno vzpostavili parlament in tako je prezident Markos postal tudi ministrski predsednik. Bile so velike in zanimive proslave, del teh svečanosti sem videl sam.

Vlada polaga veliko pozornost na šolstvu. Z letošnjim šolskim letom, ki se je začelo 13. junija, glavne počitnice imajo v aprilu in maju, se je na vse šole vpisalo kar 14,3 milijona otrok, dijakov in študentov, kar pomeni kar skoro ena tretina od celotnega prebivalstva. Nastal je problem, zmanjkalo je prostora. Imajo dovolj učiteljev, zato so uredili tako, da se na šolah predava vse od rane ure do 10 ure zvečer.

Brezposelnost je pri njih velika. Izselduje se lahko le visoko kvalificirana delovna sila. Tehnologija počasi napreduje. Industrija je šele v razvoju. Za primer vzemimo da imajo v vsej državi le eno pivovarno v Manili in proizvajajo le eno vrsto piva St. Miguel in ta tovarna edina proizvaja vse ostale nealkoholne pijače. Vina skoraj ne poznajo. Proizvajajo po zelo dobro žganje iz kokosovega oreha in oni to imenujejo vino. Zato pijanecv skoraj ni. Pač en socialni problem manj za državo in družbo.

Kmetijstvo je tudi še zelo na nizki stopnji. Prvič v življenju sem videl kmetiča, ki je rahljaj zemljo za riž s popolnoma lesenim ralom /plugom/, delovna živina so bivoli. Imajo letno le eno žetev riža in to v deževni dobi, če bti imeli namekalne naprave bi lahko sejali in želi trikrat na leto. Pridelajo po zelo veliko južnega sadja, posebno kokosovih orehov. V to smer je tudi usmerjena predelovalna industrija. Bavijo se seveda tudi z rivolovom, so obmorska dežela in s turizmom. Vsaj v Manili je turizem važna panoga gospodarstva. Hotelov imajo dovolj udobnih in modernih, ljudje so izredno vljudni in prijazni. Za zabavo je preskrbljeno, med turisti prednačijo Japonci in Amerikanci. Cene za naše pojme zelo nizke, posebno so poceni tek-

stil in umetniško izdelani lesni izdalki. V tem so pravi umetniki. Zanimivi so ogledi dežele, njih jezera in vulkani.

Zanimivo je kako se razvija promet na ulicah Manile. Železnic v metropoli ni, zato je morje vseh vozil, od starih do najmodernejših avtobusov in taksijev. Posebnost so vozila, ki jih nikjer drugod ne vidiš. Amerikanci so jim po vojni pustili 32 tisoč džipov, te so predelali, da imajo prostora za kakih 12 ljudi, prevoz stane le par centov, zato so navodno vedno polni. Ta vozila imenujejo "jipneey", okrašena so prav ekzotično z vsemi mogočimi barvami in poslikana kar človeški um premore. V morju prometa ne vem kako bi se povprečen šofer znašel. Oni se, kljub vsemu na cestah in ozkih ulicah skoro ni nes-

reč. Filipinski vozniki vseh mogočih vozil so dokaj potrpežljivi drug z drugim, na cestah ni razburjanja niti preklinjanja, niti prometne policije, le malo prometnih znakov, le nekaj več hupanja, kot smo to mi vajeni. Dobiš vtis da je narod zelo strpen in potrpežljiv drug z drugim.

Znano je, da filipinske ženske obleke slove daleč po svetu po bogatih vezinah, žal tega ne vidiš nikjer po ulicah, da bi te lepe obleke nosile. Vse izložbe so bogato založene z njimi. Tudi cene so za turista dostopne. Vendar ves nežni spol nosi izključno dolge hlače, mentalno prevladujejo farmerke in poslikane majice. Kaj več garderobe ni potrebno v njihovi vročini. Tudi tu je zapadna civilizacija opravila svoje delo.

Lojze Košorok

KONCERT VALTERJA DEŠPALJA
V SYDNEYU

Valter Dešpalj mlad umetnik mednarodnega slovesa je bil gost avstralske vlade in imel svoj koncert v sredo 2. avgusta v sydneyem Konzervatoriju. Mlad virtuoz, vijolinočelist, se je predstavil sydneyjski publiko z izvedbami znanih umetnikov: Bacha, Matza, Braemsa in Paganinija. Na klavirju ga je spremljala Elizabeth Powell. Brezdvoma je njegov koncert uspel, kajti publika ne samo mirno poslušala, nego pila melodije, ki so prihajale izpod umetnikovih prstov. V dvorani mir, kot da je sam umetnik s svojim instrumentom. Mo-

gočni aplavzi so dokazali, da je bil koncert na umetniški višini.

Rojen je v Jugoslaviji v družini profesionalnih glazbenikov. Ža v šestem letu starosti je bil deležen glazbenega pouka, pri devetih je začel igrati instrument in njegovi učitelji so nadalje bili svetovno znani glazbeniki. Že pred svojimi 20 leti je tekmoval in zmagal na raznih tekmovanjih. Tudi gostoval je že v 15 državah, tako v Moskvi, Varšavi, Londonu in New Yourku, ter v ZDA in Kanadi v več kot 40 mestih. Poleg kon-

certov kjer nastopa, je učitelj glazbe na Glazbeni Akademiji v Zagrebu, svoja mojstrska predavanja je imel na Finskem na Sibelius Inštitutu, tako v Teheranu in drugod po Jugoslaviji.

Njegov koncert je bil v organizaciji Art Councila, žal, da je bila publika tako pozno obveščena. Zato je bil obisk zelo pičel, posebno naša etnična skupnost ni vedela in bilo nas je le morda kaka dva ducata. Ostala publika, ki je bila kar v zadovoljivem številu, je bila verjetno iz "glasbene kaste".

PO SLOVENIJI PO

AJDOVSCINA — 16. septembra letos bo v Ajdovščini proslava ob 150-letnici ustanovitve prvega tekstilnega obrata v Sloveniji. Leta 1928, pred petdesetimi leti, so v Ajdovščini odprli tudi prvo bombažno predilnico pri nas. Po mnenju nekaterih zgodovinarjev je bil to tudi najstarejši industrijski obrat na področju današnje Jugoslavije.

METLIKA — V metliškem parku pred Belokranjskim muzejem so 21. maja odkrili spomenik velikemu Belokranjcu Otonu Župančiču. Kip je odkril predsednik belokranjskega muzejskega društva Jože Dular. Tako se je dvema znamenitima Belokranjcema, Antonu Ganglu in dr. Niku Župančiču, ki že imata kip pred muzejem, pridružil še pesnik Oton Župančič. Kip je delo prof. Zdenka Kalina.

CENEbola — V tej vasi v Beneški Sloveniji so odprli zadržno poslopje, za katerega obnovo so velik del prispevali naši zamejski rojaki sami.

UKVE — V Ukvah v Kanalski dolini so konec maja zaključili tretje leto tečaja slovenščine, ki ga za osnovnošolske otroke prireja župnik Mario Gariup. Ob koncu tečaja so šolarji nastopili z recitacijami in petjem. Ob tej priložnosti je Ukve obiskala delegacija Narodnega sveta koroških Slovencev iz Avstrije.

ŠTORE — Tukajšnja tovarna traktorjev načrtuje do konca tega desetletja precejšnje povečanje proizvodnje. Namesto letošnjih 5.400 nameravajo tako v letu 1980 izdelati 10.000 traktorjev. Več kot polovico letošnje proizvodnje bo tovarna izvozila v Italijo in nekatere druge zahodnoevropske države.

JEPRCA — Na Jeprci na gorenjski magistralni cesti so uredili izogibalščice za osebne avtomobile, ki bo omogočilo utrujenim voznikom, da se umaknejo s cestišča. Znano je, da je odsek ceste pri Jeprci med najbolj nevarnimi na Gorenjskem in da se je tu pripetila že vrsta hudih nesreč.

RIBNICA — Ribniški grad je spet dobil novega lastnika. Tokrat je to Turistično društvo Ribnica, ki namerava v letošnji sezoni prirediti v gradu vrsto kulturnih in zabavnih prireditev, postavili pa bodo tudi spomenike trem velikim Ribničanom: Gallusu, Škrabcu in Prijatelju.

LJUBLJANA — Krvodajalstvo v Sloveniji praznuje letos 25-letnico. V tem času je darovalo kri več kot pol milijona ljudi, pri tem pa je s požrtvovalno organizacijo pomagal zlasti Rdeči križ Slovenije. V naši republiki je krvodajalstvo precej bolj razvito kot v drugih jugoslovanskih republikah, kljub temu pa krvi še vedno zmanjkuje.

ZALOG — V Zalogu pri Ljubljani so po desetletnem delu odprli največjo in najmodernejšo ranžirno postajo pri nas. Ranžirna postaja ima 60 tirov, proge se raztezajo v dolžini 12 km. Postaja je v celoti avtomatizirana z daljinskimi upravljanjem in po sistemu popolne zanesljivosti.

PTUJ — V klubu mladih v Ptuj se v teh dneh zbirajo številni mladi, ki se bodo udeležili letošnjih mladinskih delovnih akcij. Na brigadirski konferenci so se dogovorili, da bosta letos iz ptujske občine odšli dve brigadi, v Brkine in v Makedonijo.

JOŠ JEDNOM O POEZIJI

Dragi čitaoci i uredništvo "Naših Novina", izvinite ja ponovo o poeziji iako sam već ranije o tome pisao. Na stolu ispred mene su "Naše Novine" - tribina čitalaca. Divim se tekstu "JUTRO" /autor Ana Nikolić/, čitam ga i osećam kako se budi selo, priroda, cveće i biljke, ljudi, život. Kako je to sve lepo i nežno rečeno, slikovito, stilski i estetski uobličeno u reči rečenice. U tome tekstu nema "pesničkog" rimovanja, ono mu nije ni potrebno, ali ima pesničkog daha, lepote reči i izraza, sete, misli, emocionalnih niti.

Naprežem svu snagu, valjda energiju ravnu onoj potrebnoj za fisiju atomskog jezgra, da bi u pesmi "Pa ako ste prijatelji" našao ista pesničkog, lepog i melodičnog. Ta pesma za mene ostaje samo pesnička lakrdija pa ma o čemu ona pevala, nedostojna bilo kakve analize i pomena. Setio sam se jedne takve "pesme" recitovane u dečaka doba ali ona je bezobrana i čovek se u štampi mora pridržavati bar osnovnih načela pristojnosti.

Komparaciju - upoređenja "Jutra" i "Pa ako ste prijatelji" /autor Z.V. Milan/ sam sačinio da bi ocenio šta je vredno a šta nije. Napominjem da sve one koje pominjem, koje sam pohvalio ili čije pesme sam pokudio ja čak i ne poznajem.

Možda ću pogrešiti, ali samo malo ne mnogo, kada kažem da se pesnik rađa pesnikom. Talenti se rađaju, oni imaju urođenu prirodnu dispoziciju i ako se te psihičke dispozicije razvijaju, kanališu, prošire i prodube, dugim samopregorinim i istrajnim radom, gajenjem i vaspitanjem talenata, tek tada se dolazi do željenog i vidnog uspeha. Poetsko delo-pesma se ne rađa tek tako odjednom.

Pesma se piše misaono, ispravljajući, prepisujući i doterujući, precrtava i škrapa pa i cepa dok se ne dođe do potrebne vrednosti. Trnovit i težak je put pesnika do spomenika i slave, do štampanja prve pesme, zbirke pesama, životnog dela. Mnogi velikani su to doživljavali tek posle smrti.

Redakcije svih listova u svetu dobijaju na tone poetskih priloga koji kao bezvredni završavaju u korpu za otpadke. Ali ja ne zameram uredništvu "Naših Novina" što to štampa jedino se usudujem staviti neke primedbe. Kriterijum bi morao da postoji bar "Kakav-kav" i toj poeziji nebi trebalo pokloniti nekada čitave dve stranice u novinama na užtrb, recimo, crtice "Jutro".

Neko je u polemici na ovu temu pominjao knjigu. Da knjiga, samo ona stvara čoveka čovekom pa i pesnika pesnikom. Kupiti je može svako i čitati, čitati neprestano.

Srđan Čičulić

POČETI IZNOVA

Da li ja čujem tvoje korake, ili su to samo otkucaji moga srca. Ne, to su kazaljke starog časovnika, što odnose vrijeme u prošlost, što poneseš jednom, i tvoje korake, i nisu ih više vratili.

A ja na staro mjesto, ponekad odlazim, kao i obično tebe ne nalazim. I samo požutjelo lišće, na onu klupu palo, od naših dana ništa, nije ostalo. O, kad bi se kazaljke sata mogle vratiti unazad, i sve početi iznova.

Ana Đekić

SOPSTVENI POGLEDI

Sa ovim napisom, sopstveni ili naši pogledi koji se odnose na nas same, želim da iznesem svoje prijatno osećanje za koje verujem da ga delim sa svim jugoslovenskim doseljenicima širom Australije, pogotovo sa našim talentima na peru. Naravno, reč je o KUD "Njogoš" iz Sydney-a koje priprema vredne nagrade za najspešnije radove pisaca i autora poezije ili proze, kao i o listu "Naše Novine", čije je uredništvo svesrdno uzelo na sebe da obabesti čitaoca o toj nagradi i da im širokogrudno otvori svoje stranice, kako bi naši talenti i njihovi radovi došli do izražaja. Ovakav trokut saradnje i razumevanja. /da ne kažem žrtve/, društva "Njogoš", lista "Naše Novine", prema našim ljudima je za svaku pohvalu, i poželjno je da u buduće i drugi naši listovi, u saradnji sa nekim društvom, organizuju slične manifestacije kako bi bili više dostupni svojim čitaocima, od kojih svakako zavise ...

Ova "Njogoševa nagrada" koja će biti dodeljena najboljima od strane društva "Njogoš" verovatno krajem ove godine, svakako je istorijski događaj za sve naše doseljenike koji ovde žive. Pošto će ovaj skup biti nešto novo, lepo i veliki uspeh za sve nas, potrebno je da tome pridamo što veći značaj i da taj događaj obeležimo i proslavimo kator najbolje umemo, veselo i otvorena srca, kakvi ustvari po prirodi i jesmo, i kako bi sličan događaj proslavili, recimo negde u našem starom kraju ...

Članovi društva "Njogoš" sigurno imaju na umu i znaju šta će sve biti potrebno da se pripremi i uradi sa organizacijske tačke gledišta, mada im to neće biti baš lako. Važno je pre svega da sala bude velika i prostrana, kako bi mogla primiti veliki broj gostiju koji će doći te večeri na ovu važnu i značajnu svečanost. Možemo još sada biti sigurni da će tada u Sydney doći veliki broj naših ljudi iz svih krajeva Australije da uveličaju ovaj naš zajednički i veliki slet u Sydney-u. Pored dobronamernih gostiju, svako će doći i svi naši talenti i pisci takođe iz svih krajeva Austrije, za koje će ovo večer i svečanost biti od izuzetnog značaja, a možda i najdraži doživljaj u njihovom životu. Pored nagrada koje će neki dobiti te večeri oni će se lično videti i upoznati, a kroz stisak ruku izgledaće kao da su se njihove priče i stihovi oživeli baš te večeri; izlivi srca i razgovori koji su do tada vođeni samo preko stranica Naših Novina, postaće direktni i pretvoriće se u stvarnost. Jednom rečju, izgledaće, pa makar to bilo samo te večeri, svi snovi ostvareni, želje ispunjene, a radost u srcu i osmeh na licu govoriće da to upravo tako i jeste. Živeti za to jedno večer, podsetiti se na našega velikog Njogoša i kroz njegovu na burnu istoriju svih naših naroda; to je nešto što nam u srcu stvara ponos i prijatno osećanje da smo i mi deo tih hrabrih naroda i njihovih velikih sinova, čije smo mi pokolenje i na koje smo uvek i svuda ponosni. Kada imamo na umu jedno takvo shvatanje o nama koje je važno i koje se odnosi, kako na prošlost tako i na sadašnjost i budućnost našu, onda ćemo lakše i potpuno razumeti težnje humanog društva "Njogoš" i lista "Naše Novine", koji su se potrudili i žrtvovali na zblizavanju svih naših doseljenika, što znači iz svih krajeva naše lepe domovine Jugoslavije, da ih okupi u jednu celinu gde i pripadaju, i da u tom smislu za sve priredi jedno nezaboravno večer.

Ja verujem da će i program te večeri biti na velikoj visini, a možda je jedan od najboljih koji je do sada viđen u Australiji, u našem aranžmanu. O tome je možda rano još sada govoriti, i čitaoci će svakako na vreme biti obavesteni. Da li će to biti samo akademsko večer ili će obuhvatiti širi pojam

naše kulture, te ćemo saznati kasnije. Za sada možemo reći toliko da za program na visokom nivou postoje mogućnosti, jer imamo svoje folklorne, dramske i druge kulturne sekcije, pa prema tome možemo očekivati da će program te večeri biti od izuzetne vrednosti ... Ja se lično neobično radujem da te večeri upoznam sve naše talente i kolege na peru, čije priloge svake nedelje čitam sa velikim interesovanjem. Tačno je da ne mogu svi biti pesnici ili književnici, ali za mene su ovi ljudi plemenite duše koji čine ono koliko mogu i ja sam uveren da za većinu njihovi prilozima i radovi imaju i određenu vrednost. Ne trebamo se samo kritikovati, jer to je lako. Trebamo jedni druge prihvatiti onakve kakvi jesmo i ne tražiti jedni drugima dlaku u jajetu. Svi oni koji nešto napišu oni za to svakako imaju volji i u tome uživaju. sto tako među onima koji te radove čitaju ima raznih ukusa, pa tako ima i onih kojima se nečija pesma ili dopis sviđa, bez obzira na književnu vrednost. Dakle, svako može da čita ono što se njemu sviđa, a za sve vrste dopisa postoji i određeni čitalac. Prema tome nikakvim "visokonaobrazovanim" kritičarima niko nije dao pravo da nekome od naših dopisnika zagorčava život, već je to stvar uredništva da oceni vrednost tih dopisa, a mi ih samo možemo čitati, ili ne čitati ako nam se ne sviđaju. Što se tiče same vrednosti u književnom smislu svih onih koji pišu, i tu su stvari potpuno čiste. Naime, niko nikome ne može da preotme njegovo znanje ili da prisvoji vrednost nečijeg pisanja. Svako za sebe odgovara i o svakome će se čuti više ako to zaslužuje, a ako neko o tome ne uspe, zar mu treba još i nekakva kritika i da li tu kritika uopšte i dolazi u obzir? Bez pokušaja nema ni uspeha, a na pokušajima, reskripcijama, eksperimentisanju i proučavanju je sve ustvari i postignuto što do sada imamo i što je stvoreno na ovom našem svetu ...

Živorad Jovanović

JESEN LJUBAVI

Kasna je jesen oluja divlja,
Još pokoji listić na granama ima.
Kroz okislo okno prozora mog,
Posmatram jesen listića svog.

Za trenutak stane više se ne njiše,
Kao da našu poslednju uspomenu briše.
On danas umire, sa grane pada
A ja se pitam: Zar će i njega
Iz mog života nestati sada?

Pada, odlazi, šibaga kiša i vjetar ljut,
Zovem ga, ostvaram prozor da nađe svoj put.
Ali ne. Nošen olujom daleko pada,
A moje oči ostaše praznog pogleda sada.

Zažalih tada kao nikad prije,
Što makar dok mre kraj mene nije.
Zaželjih njegovu samrtnu hladnoću,
Da njom gasim oganj, sagarame noću.

Ostade mi samo poruka na grani:
Gledasmo se al' ipak pomrijet ćemo sami.

Stefa Vanovac S.A.



Vera Horvat

SRCE

Srce mi zapoveda,
Ja moram da te ljubim.
A razum meni neda,
Jer vidi da te gubim.

Odkud bi srce znalo,
Da ćeš ga ti opeći?
Mene je tebi dalo,
Za tvoje tople reči.

Ti reče njemu tada;
Nema ljubavi veće,
Moj si život i nada,
Ti si najlepše cveće!

U mom si srcu sada,
Između praznih snova.
Sad tebi sve pripada,
I moja pesma ova.

Nema tvoga proleća,
Što moje srce mami.
Kako je ružna sreća,
Kad se nađe u tami.

AVON
ZARADITE EKSTRA
NOVAC

Zašto da ne zaradite ekstra novac kada imate višak vremena? Prodavajte Avon u vreme koje ćete sami podesiti i koje će vam omogućiti da stignete kući pre nego što deca stignu iz škole. Nazovite /Melburn/ 51-7963 ili 63-3760.

FOTO
PATRIS
P.L.

375 KING STR. NEWTOWN
Tel. 513-213, Posle rada 699-7662

ZA NAJKVALITETNIJE VENČANE
ROĐENDANSKE KAO I FOTO-
GRAFIJE SA DRUGIH
SVEČANOSTI

Obratite se i posetite naš Studio u
Newtownu

BESPLATNO POZAJMLJUJEMO
VENČANE I BRAZMIRSKÉ
HALJINE

Posetite nas lično ili putem telefona
ugovorite Vašu posetu.



*U Boji ili
*Crno bele